

РЕШЕНИЕ

№ 6806

гр. София, 08.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 15.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **607** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу [населено място] срещу Ревизионен акт № 20001007173/02.03.2011 година, потвърден с Решение № 2287/16.12.2011 година на Директор на Дирекция” О.”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се , че обжалваният ревизионен акт е нищожен ,защото е издаден в нарушение на чл.119 от ДОПК и е изпратен след 75 дни , а не в тридневния срок по чл.119, ал.1 ДОПК. Посочва се още, че издаденият ревизионен доклад от данъчния орган е различен от посочения в заповедта по чл.119 от ДОПК- налице е различие по отношение на № на ревизионния доклад, а ревизионният акт е с друг номер,, като не са връчвани никакви доказателства, приложени към РА и при получаване на ревизионния акт не са, били връчени протоколите от насрещните проверки.Сочи се още,че РА е незаконосъобразен ,защото не е връчен на адреса за кореспонденция и несъбирана на съществуващи доказателства. Посочва се още ,че приходният органа не е определил правилно предмета на спорните доставки – които са авансови плащания. Иска се отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от адвокат К., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли ревизионният акт да бъде отменен. Претендира и сторените по делото разноски. Съображения в тази насока развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение. Съображения развива и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП- прокурор Кайнакчиева изразява становище за неоснователност на предявената жалба поради липса на доказателства за реалност на доставката.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 1588/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП- Б. В. И. е назначен за държавен служител в ТД на НАП- С. на длъжността- Главен инспектор по приходите в отдел” Ревизии”, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № 848/18.05.2009 година, Изпълнителен директор на ТД на НАП- С. назначил за държавен служител П. Г. Г. на длъжността- Началник сектор- орган по възлагане при ТД на НАП, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед №РД-01-6/04.01.2010 година, Директор ТД на НАП- С. наредил, считано от 01.01.2010 година функциите на компетентен орган да издава заповеди за възлагане на ревизия да се осъществяват от поименно изброени служители,измежду които и П. Г. Г. – Началник сектор „Ревизии”.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1001205/15.0212.2010 година, П. Г. Г. на длъжност- Началник сектор” Ревизии” възложила да бъде извършена ревизия на [фирма], определила състава на ревизиращия екип- Б. В. И. на длъжност-главен инспектор по приходите и ръководител екип и М. С. Д. на длъжност- главен инспектор по приходите,обхвата, на ревизията по видове задължения и по периоди-ДДС за периода 01.03.2009-31.12.2009 година,срока ,в който следва да завърши ревизията- до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на пълномощник управителя на ревизирувания данъчен субект на 24.02.2010 година/за чиято представителна власт по делото се съдържат писмени доказателства- изрично пълномощно от представителя на ревизирувания данъчен субект.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 1004233/21.05.2010 година, органът ,възложил ревизията- П. Г. Г.- Началник сектор – орган по възлагане определил нов срок за завършване на ревизията- 24.06.2010 година

Новата заповед за възлагане е връчена лично срещу подпис на пълномощник на управителя на ревизирувания данъчен субект на 27.05.2010 година.

Със Заповед № 1000371/24.06.2010 година , органът възложил ревизията спрял производството по извършване на ревизия, възложена със Заповед №[ЕИК].05.2010 година на Ф. Корифи”АД, считано от 24.06.2010 година до 24.08.2010 година.

Заповедта за спиране на производството е връчена на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 28.06.2010 година.

Със Заповед № 1007173-В/24.08.2010 година, органът,възложил ревизията – П. Г. Г. възобновила производството по извършване на ревизия , спряна със Заповед № 1000371/24.06.2010 година, считано от 24.08.2010 година.

На 07.09.2010 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад №1007173-В, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ЗДДС за процесните периоди.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К-1007173/21.12.2010 година, , органът възложил ревизията- П. Г. Г. на длъжност- Началник сектор определила за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма] Б. В. И. на длъжност главен инспектор по приходите.

.Р. доклад е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 12.01.2011 година.

На 19.01.2011 година, представляващият ревизирувания данъчен субект депозирал молба до органа, възложил ревизията ,с която поискал да бъде удължен срокът за представяне на възражение срещу съставения РД до 25.02.2011 година с цел събиране на доказателства.

С Решение № 1100089/24.01.2011 година,органът по приходите , включен в състава на Ревизиращия екип продължил срока за представяне на документи и писмени възражения срещу съставения РД до 25.02.2011 година.

Решението за продължаване на срока, е връчено на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 25.01.2011 година.

На 26.0.2011 година, представителят на ревизираното лице депозирал молба до органите по приходите, с която поискал да бъде спряно производството по извършване на ревизия поради започнато наказателно производство.

С Решение №1100177/02.02.2011 година,органът,възложил ревизията отказал спирането на производството по издаване на актове от органите по приходите, свързани с извършваната ревизия на [фирма].

Решението е връчено на пълномощник на жалбоподателя на 08.02.2011 година.

На 12.03.2011 година, Б. В. И. на длъжност- главен инспектор по приходите, издал обжалвания РА № 20001007173, с който установил задълженията на ревизирувания данъчен субект по ЗДДС за процесните периоди.

Заповедта за определяне на компетентен орган и РА са връчени по реда на чл.32 от ДОПК чрез прилагане към досието, като съобщението е поставено на таблото за обявления на 15.06.2011 година и свалено на 30.06.2011 година.

На 05.07.2011 година , изпълнителният директор на ревизираното лице, депозирал молба до ТД на НАП, с която поискал във връзка със съобщението по чл.32 от ДОПК да му бъде предоставен РА и З., доказателствен материал по РД и РА, както и копие на доказателствата за връчване на РА по реда на чл.32 от ДОПК.

На 07.07.2011 година , орган по приходите при ТД на НАП предал на пълномощник на ревизирувания данъчен субект писмени доказателства под опис, за което свидетелства и съставеният Приемо-предавателен протокол.

На 11.07.2011 година, ревизируваният данъчен субект депозирал жалба до Директор на Дирекция” О.” срещу съставения РА.

На 09.08.2011 година , между Директор на Дирекция”О.” е сключено споразумение за удължаване срока на произнасяне по жалбата, ката същият е съответно удължен с три месеца.

На 16.12.2011 година, Директор на Дирекция” О.” потвърдил обжалвания РА в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период от 01.04.2009 година до 31.12.2009 година и оставил без разглеждане жалбата за данъчен период

месец 03.2009 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 8 броя папки приложения.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите ,поставени му ката задача.

Разпитан в съдебно заседание експертът заявява ,че поддържа заключението си.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, като отново вещото лице е дало подробен отговор на въпросите ,поставени му като задача.

Разпитан в съдебно заседание ,експертът заявява ,че поддържа и допълнителното си заключение.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № К20001007173/02.03.2011 година,е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- Б. В. И.,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-Началник-сектор"Ревизии- П. Г. горначева със Заповед №К1007173/21.12.2010 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето- Б. В. И. заема длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.. Наред с това, отново между страните няма спор, а и от доказателствата по делото е видно ,че лицето П. Г. Г. заема длъжността- Началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП-С. и е определена за орган, който може да възлага ревизии.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя ,че ревизионният акт е нищожен, защото ревизионният доклад е с друг номер, различен от номера на ревизионния акт. На първо място, никъде в ДОПК няма изискване ревизионният доклад и ревизионният акт да бъдат с еднакъв номер. На второ място, ревизионният доклад и ревизионният акт са два различни акт/ но взаимно свързани по между си/ и реквизитите на двата акта, са дадени в чл.117 и чл.120 от ДОПК. Р. доклад ,съгласно чл.117 от ДОПК, се съставя от ревизиращия орган по приходите, не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията и трябва да съдържа- имената и длъжността на органите, които го съставят, номера и датата на доклада, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията и другите обстоятелства от значение за извършването ѝ, извършените процесуални действия и установените факти и обстоятелства и доказателствата за тях,. направените фактически и правни изводи и основанията за тях, предприетите действия за обезпечаване на публичните вземания,предложение за

установяване на задълженията, опис на приложените доказателства, подписи на органите по приходите, съставили доклада. Реквизитите на ревизионния акт са изрично посочени в чл.120 от ДОПК и отново никъде законодателят не е поставил изискване РД и РА да са с един и същи номер. Различието в номерата на ревизионния акт и РД/ в каквато насока са доводите на жалбоподателя, не може да доведе до порока нищожност и няма правна норма в ДОПК която да посочва, че ревизионният акт и ревизионния доклад трябва да са задължително с един и същи номер, още повече, че двата акта се издават различно във времето, но дори и да се издаваха едновременно, то няма как два акта да бъдат с един и същи номер/ такава е обикновената житейска логика. Наред с това, напълно неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че РА е нищожен, защото ревизионният доклад не е връчен на ревизирувания данъчен субект в предвидения по чл.117,ал.4 от ДОПК тридневен срок./ревизионният доклад, заедно с приложенията се връчва на ревизираното лице в тридневен срок от съставянето му/. На първо място,посоченият срок, е инструктивен и неговото неспазване не може да доведе до нищожност и на ревизионния акт. На второ място, връчването на ревизионния доклад засяга само и единствено сроковете за подаване на възражение срещу него.На следващо място,в настоящия случай, ревизионният доклад е връчен на пълномощник на ревизирувания данъчен субект, за чиято представителна власт по делото се съдържат писмени доказателства-пълномощно на представителя на ревизирувания данъчен субект, което пълномощно е било валидно към момента на връчване на РД и останалите актове в хода на ревизионното производство. Нещо повече дори, връчването на РД е станало при спазване на разпоредбата на чл.. 29, ал. 6 от ДОПК, според която, съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В ДОПК не съществува правна норма, която да поражда задължения за органа на приходите да връчва книжа, съобщения, заповеди, ревизионни актове и прочие на лица, извън посочения кръг в чл. 29, ал. 6 от кодекса.

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,играещ ролята на мотиви.

При издаването му,органът по приходите е спазил процесуално-правните разпоредби. Ревизионното производство е първо, като същото е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК.Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени процесуални нарушения в посока невръчване на описите към РД, които съставляват задължителен реквизит съгласно чл.117,ал.1,т.9 от ДОПК, защото на първо място, задължение на органите по приходите е да връчат съставения ревизионен доклад на ревизираното лице. В нормата на чл.117 от ДОПК няма вменено задължение на органите по приходите да връчват заедно с ревизионния доклад и всички събрани доказателства в хода на ревизионното производство. На второ място, след връчване на ревизионния доклад, от страна на изпълнителния директор на жалбоподателя е депозирана молба до органите по приходите, с която е поискано да бъде удължен срокът за представяне на писмени доказателства и

възражение срещу съставения ревизионен доклад, органът по приходите, определен да издаде ревизионния акт с решение продължил срока за представяне на възражение с един месец, но и в този срок жалбоподателят не се е възползвал от правото да подаде възражение срещу съставения ревизионен доклад, респективно на това да представи доказателства ,непредставени в хода на ревизионното производство и в този смисъл от една страна- самият ревизиран субект / чрез своя представител е разбрал какво се съдържа като доказателства към ревизионния доклад, а от друга страна – чрез процесуалното си бездействие, не е представил нови доказателства.Напълно неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя ,че са допуснати и други съществени процесуални нарушения- в посока при връчване на ревизионния акт не са представени протоколите за извършване на насрещна проверка . На първо място, органът по приходите няма задължение да връчи всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, а само и единствено издадения ревизионен акт. На второ място, след връчване на ревизионния акт, пълномощник на представителя на жалбоподателя на дата 05.07.2011 година е депозирал молба да органите по приходите, с която е поискал да му бъдат представени подробно посочени писмени доказателства.На следващо място- на дата 07.07.2011 година, е съставен приемо-предавателен протокол, удостоверяващ ,че пълномощник на жалбоподателя-ревизиран данъчен субект,е получил писмени доказателства/ част от ревизионното производство / под опис. На следващо място, така соченото нарушение на процесуалните правила е плод само и единствено на защитната теза на жалбоподателя и при неправилно тълкуване на правните норми. Напълно неоснователен е и доводът на жалбоподателя ,че ревизионният акт е връчен извън предвидения 14 дневен срок по чл.119,ал.4 от ДОПК. На първо място, ревизионният акт се издава в 14 дневен срок от подаване на възражение срещу съставения РД или от изтичане на срока за подаване на възражение/ пред каквато хипотеза сме изправени – РА е издаден, след като срокът за подаване на възражение срещу съставения РД е продължен и в този нов определен едномесечен срок ,жалбоподателят не е подал възражение срещу съставения РД. На второ място, срокът за връчване на ревизионния акт отново е инструктивен, неспазването му не води до извода , че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. На следващо място,връчването на ревизионния акт засяга само и единствено сроковете за обжалване на същия и в случая по никакъв начин правото на защита на ревизирания данъчен субект не е засегнато, защото той е упражнил правото си на жалба срещу издадения РА по административен ред и решаващият орган не е приел жалбата за недопустима, а я е разгледал. Напълно неоснователно е и твърдението на жалбоподателя ,че при връчването на ревизионния акт по реда на чл.32 от ДОПК, не са спазени процесуално правните разпоредби и най- вече в съставените протоколи за извършени насрещни проверки липсва свидетел, който да ги е подписал , защото макар и в случая да липсва свидетел ,то по никакъв начин правото на жалба на ревизирания данъчен субект не е засегнато, и той е упражнила правото си както на жалба ,така и на защита срещу издадения ревизионен кат.Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство,органите по приходите са събрали относимите доказателства.Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и хода на съдебното . На следващо място,доказателствената тежест за установяване на положителен факт,каквто е наличието на реално осъществена

доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя ,защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. Липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват.

При издаването на ревизионния акт са спазени материално- правните разпоредби.

От доказателствата по делото е видно,че на 06..04.2009 година между [фирма] – [населено място] и [фирма] е сключен Договор за изкупване на слънчогледово семе, по силата на който доставчикът в качеството на продавач поел задължение да продаде на купувача 1300 тона слънчогледово семе, купувачът поел задължение да приеме слънчогледовото семе, ако отговаря кантарно на нормите и характеристиките на показателите, посочени в договора, договорено, е че приемането,предаването окачествяването на слънчогледовото семе да се извършва в присъствието на представител и на двете страни, собствеността да премине върху купувача от датата на приемането и предаването му, изкупната цена на слънчогледовото семе е 400 лева/тон без ДДС и срок на доставката е не по-късно от 15.05.2009 година, договорено е,че купувачът заплаща авансово договореното количество слънчогледово семе в срок до 30.04.2009 година. С договора са уговорени и останалите права и задължения на страните- продавачът да предаде договореното количество слънчогледово семе при условията на чл.3,ал.1 от договора в срок до 15.05.2009 година и да организира за своя сметка натоварването на слънчогледовото семе на транспортните средства, и да осигури транспортирането му до склад, посочен от купувача без разпиляване.На 29.04.2009 година отново между [фирма] и жалбоподателя е сключен Договор за изкупуване на слънчогледово семе, като доставчикът поел задължение да продаде на жалбоподателя слънчогледово семе 1500 тона на изкупна цена 430 лева за тон и срок на доставката не по-късно от 31.05.2009 година или стойността на доставката възлиза на 774 000 лева без ДДС, договорено е ,че купувачът заплаща авансово сумата от 726 400 лева с ДДС с договорено количество слънчогледово семе в срок до 20.05.2009 година, а продавачът поел задължение да представи договореното количество в срок не по-късно от 31.09.2009 година, като транспортирането следва да бъде осъществено за сметка на продавача, както и натоварването и да осигури транспортирането му до склад, посочен то купувача. За предаването на стоките са представени три броя протоколи и платена сума 725.200 лева с включен ДДС за 1407.75 тона слънчогледово семе. На 11.05.2009 година е сключен Договор за поръчка между този доставчик и жалбоподателя ,по силата на който „ [фирма] възложил на [фирма] извършването на машинно- тракторни услуги на обща стойност 182 500 лева без ДДС, след които следва да бъде издаван Акт за извършени М., като дизеловото гориво е за сметка на „ А. и поръчката следва да бъде извършена в срок до 30.11.2009 година, като възложителят поел задължение да заплати авансово сумата от 182 500 лева без ДДС в срок до 30.06.2009 година.

На 15.05.2009 година между жалбоподателя и доставчика [фирма] е сключен договор за изкупване на слънчогледово семе 2000 тона на изкупна цена 465 лева за тон без ДДС и срок на доставката не по- късно от 10.06.2009 година, като купувачът поел задължение да заплати авансово на части сумата от 1149 400 лева с включен ДДС за договореното количество слънчогледово семе в срок до 31.05.2009 година. По делото се съдържат и още Договор за изкупуване на слънчогледово семе от 02.06.2009 година , договор за покупко- продажба от 10.06.2009 година, по силата, на който доставчикът продал на ревизираното лице царевица насипно реколта 2009 година на цена 170 лева на тон без ДДС- стойността на договора възлиза на 183 600 лева с ДДС, като купувачът поел задължение да заплати авансово сумата в срок до 30.06.2009 година. На 11.06.2009 година е сключен още друг договор за

изкупуване на рапица от страна на жалбоподателя 500 тона на цена 500 лева за тон, като стойността на договора е в размер на 300 000 лева с ДДС, а купувачът-жалбоподател поел задължение да заплаща договореното количество рапица в срок до 31.03.2010 година, а продавачът поел задължение да предостави количеството рапица в срок до 30.06.2009 година, както и да организира за своя сметка натоварването на рапицата на транспортните средства и да осигури транспортирането му до склад, посочен от купувача.

В хода на ревизионното производство от управителя на доставчика е представена декларация, в която е посочено, че всички продадени стоки са собствено производство/ налице е регистрационна карта на земеделски производител и е посочено, че транспортът е осъществен от страна на жалбоподателя. За всички договори по делото се съдържат издадени фактури с предмет аванс по договор/ и придружени с приемо- предавателни протоколи и две фактури с предмет продажба на рапица_/ подробно описани в РД и РА.

Правилен и изводът на органа по приходите, че липсват доказателства, въз основа на които да се удостовери, че фактурираните аванси и приемо- предавателни протоколи за различните видове зърнени култури/ слънчогледово семе, пшеница, рапица, царевица/ от този доставчик са транспортирани и доставени, няма договорени условия за доставка, посочено място и складова база, където да са доставени стоките, справки за натоварване, разтоварване, кой е осъществил натоварването, респективно разтоварването на стоките, по бази, дати, коли, фактури, справки по дата, номер на склада, измерените количества зърно, кантарни бележки. Следва да се има предвид, че в случая се касае за родово определени вещи, които за да бъдат индивидуализирани, трябва да бъдат отделени от останалите вещи от същия вид и отделянето само по себе си, изисква извършване на действия по замерване/ а кантарни бележки липсват./Земеделският характер на стоките/ слънчогледово семе, пшеница, рапица, изискват и определяне на местонахождението на складовата база, където се съхраняват. Кантарната бележка представлява вътрешно фирмен писмен документ, с който се удостоверява получаването, предоставянето или приемането на зърното/ и останалите култури/ за съхранение, количество, вид и наименование на културите. Тя служи както за завеждане на съответната партида, така и е съпровождащ документ при транспортиране на зърното. Реквизитите на кантарната бележка са фирмата, организацията, която приема продукцията/ стоката/, № и дата на кантарната бележка, № на склада, името на лицето, претеглило зърното, името на продавача на продукцията, вид и наименование на продукцията/ пшеница, слънчоглед или др., количество, вид и брой на опаковката, трите имена и подпис на лицето, получило опаковката и трите имена, и подпис на лицето, получило стоката/ продукцията и лицето, което е претеглило продукцията. Наред с това, липсват доказателства този доставчик на селскостопанска продукция да е разполагал с транспортни средства, за да осъществи доставките на продукция до съответната складова база. Твърдението на управителя на доставчика, че транспортирането е извършено с транспортни средства на купувача, изобщо не се подкрепя от събраните доказателства, а наред с това, влиза и в противоречие с договореното в договорите, че транспортирането следва да бъде осъществено от страна на продавача за негова сметка до склада на купувача. Наред с това, доказателства за превъзлагане на услугите по транспортирането от страна на продавача, и доказателства за промяна в договорите, че транспортът ще бъде осъществен за сметка на купувача, липсват. От страна и на самия жалбоподател не се представиха товарителници. Издаването на данъчни фактури и наличието на приемо- предавателни протоколи не води до извода, че е налице право на признаване на

данъчен кредит от страна на жалбоподателя. Самите фактури с предмет аванс по договор, не отговарят на изискването за натурално и стойностно изражение на стопанската операция, защото в нито една фактура за заплатен аванс не е посочен вид и дата на договора, за който се отнася. Нещо повече дори, в самите договори липсва клауза за доставка периодично на определени количества стоки/ за да се приеме, че доставката с периодично изпълнение. Напротив, от всички договори за изкупуване на зърно, слънчогледово семе и други култури, е видно, че продавачът следва да достави количеството култури до определен краен срок, а не на части и в количества, както и по дати. Следва да бъде отбелязано, че за да възникне правото на приспадане на данъчен кредит, то следва да бъде налице реално осъществена доставка, и при наличието на останалите, визирани в закона предпоставки. Нито в хода на съдебното, нито в хода на ревизионното производство, този доставчик представи доказателства за това, че е произвел съответното количество култури, позволяващи му да осъществи доставките, че родово определените вещи са отделени от останалите чрез претегляне, предаване, транспортиране. Нещо повече дори - следва да бъде отбелязано, че според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга, според [чл. 86 от ЗДДС](#). Според [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, /респективно е прехвърлена собствеността на стоката- [чл. 25, ал. 1](#). Съгласно [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#), когато преди да е възникнало данъчно събитие по [чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС](#) се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането. Разпоредбата за авансово плащане определя дата на данъчното събитие, различна от датата на извършване на услугата, предаване на стоката. Текстът на правната норма се отнася само за момента на изискуемостта на данъка, но не и до самото събитие. И в случаите на авансово плащане е необходимо да е налице доставка на стока или услуга, за да е дължим данъка, като нормата на [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#) променя единствено момента на изискуемост на данъка, без да променя основанията, при които той е дължим/ правната норма не предвижда авансовото плащане като достатъчно и единствено данъчно събитие, което да е основание за начисляване на ДДС, при авансово плащане следва да има последваща реална доставка на стока или услуга, защото в противен случай е налице единствено паричен превод. При казаното по-горе и предвид обстоятелството, че този доставчик не намерен на адреса на кореспонденция и на адреса на счетоводството му, от страна на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза/ което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство, жалбоподател представи доказателства, че авансовите плащания по договорите са свързани с конкретни договори, доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките, респективно на това – за осъществените доставки да получи плащане: авансово както е посочен в 5 от издадените фактури, доказателства за наличие у този доставчик на посочените количества продукция, позволяваща му да осъществи доставките, за осъществен транспорт. Доказателства за реално предаване и приемане на количествата зърнени култури, не се представиха и то страна на жалбоподателя. С оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е приел, че в случая не е налице реално осъществена доставка и отказал право на данъчен кредит в общ размер на 606

227.51 лева по фактурите/ подробно писани на лист 66 от ревизионния доклад.

Съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит и по отношение на извършените услуги по силата на цитирания по-горе Договор за поръчка от 11.05.2009 година, сключен между този доставчик и жалбоподателя. Нито в хода на съдебното, нито в хода на ревизионното, този доставчик представи доказателства за вида на извършените М., землището и поземления имот, върху който следва да бъдат осъществени услугите, доказателства за наличие на земеделска и горска техника/ както у жалбоподателя, така и у доставчика. Представените актове за приемане на М. от страна на „Л. А.“ и „Д. А.“ не могат да обусловят наличие на реално осъществена доставка, още повече, че липсват доказателства за превъзлагане на услугата от страна на „А.“ на посочените две дружества, като и доказателства за приемане на услугите от страна на жалбоподателя. Представените актове за приемане, по никакъв начин не могат да доведат до обвързване със сключения договор от страна на жалбоподателя и доставчика за поръчката – осъществяване на М.. Нещо повече дори, при липсата на превъзлагане на услугата- М., както и при липсата на каквато и да било земеделска и горска техника, както у жалбоподателя, така и у доставчика, е невъзможно да бъде осъществен предметът на договора. Не се представиха и никакви доказателства за това кои са землищата, където следва да се предоставят услугите, нивите, поземлените, имоти, които следва да се обработят, какви мероприятия, следва да се осъществят по силата на договора, специфични за всяка култура, срок и норма на биологичните особености, специфичната последователност на обработката на почвата, доказателства за изготвени разчети за средна разходна норма на гориво на декар/ единица площ, доказателства за наличие на специфична селскостопанска техника- плугове, култиватори, дискове, фрези и др, позволяващи на този доставчик да осъществи доставките, доказателства за вида на тора, който е използван, почвата, количествата семена, торове и други, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е приел, че реално услуга по смисъла на чл.9 от ЗДДС няма и съвсем законосъобразно е отказал право на данъчен кредит и по отношение на този вид услуги.

От доказателствата по делото е видно, че между доставчика „Л. А.“ и жалбоподателя е сключен Договор за изкупване на слънчогледово семе от 01.04.2009 година, по силата на който [фирма] в качеството на продавач поел задължение да продаде на ревизирания данъчен субект 300 тона слънчогледово семе, като собствеността преминава върху купувача от производителя от датата на приемането и предаването, изкупната цена на слънчогледовото семе е 400 лева за тон без ДДС. Стойността на договора възлиза на 120 000 лева без ДДС, купувачът поел задължение да извърши авансово плащане не по-късно от 15.04.2009 година в размер на 131 000 лева до 10.04.2009 година. Наред с това, между страните е сключен на 15.06.2009 година още един договор /еднотипен с посочения, по силата на който продавачът- доставчик поел задължение да продаде на жалбоподателя 600 тона рапица, при изкупна цена 505 лева за тон без ДДС и срок на доставката не по-късно от 30.06.2009 година/ стойността на договора е в размер на 303 000 лева без ДДС. Към договора са представени приемо-предавателни протоколи за предаване на 182.360 тона рапица на 16.06.2009 година, протокол от 22.06.2009 година за предадени 128.140 тона рапица и протокол от 29.06.2009 година за предадени 251.560 тона рапица. Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя 4 броя фактури, описани подробно по номер, предмет и стойност, както в РД, така и в РА и в заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза с предмет – една фактура-аванс по договор и останалите три- с предмет рапица с общ размер на ДДС -78 631 лева.

Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство, жалбоподателят представи доказателства за това как са транспортирани стоките-рапица и слънчогледово семе, за условията на доставката, за мястото на което е доставена стоката и складовата база, където е натоварена и, респективно на тава разтоварена, справки за натовареното количество култури по бази, дати, документи за измерените количества слънчогледово семе и рапица. Наред с това, липсват доказателства този доставчик на селскостопанска продукция да е разполагал с транспортни средства, за да достави продукцията до съответната складов база, такива доказателства за мястото, на което са представени услугите, респективно са натоварени стоките не са представени и на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено/вещото лице не осъществило контакт с този доставчик. Обстоятелството, че доставчикът надлежно е осчетоводил фактура № 206/06.04.2009 година в счетоводството със съответно взети стопански операции-дебит сметка- 411 Клиенти на кредита на сметка 412 Клиенти по аванси за процесния период, не може да доведе до извода, че всъщност е доставил процесните количества по договорите. Нещо повече дори- и отново от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза/основна неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвена/се установява, че липсват каквито и да било доказателства за мястото на товарене, разтоварване и превозване на стоките, предмет на фактурите, липсват и доказателства за диференциация на отделните видове зърнени култури по аналитични партии и сметки. Напълно неоснователен е доводът на жалбоподателя/на процесуалния му представител, че органът по приходите неправилно е приложил материалния закон, тъй като се касае за аванси, не за доставка на стока. На първо място, само една от фактурите е с предмет-аванс по договор, а останалите три – са с предмет-рапица. На второ място, съгласно [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#), когато преди да е възникнало данъчно събитие по [чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС](#) се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането. Разпоредбата за авансово плащане определя дата на данъчното събитие, различна от датата на извършване на услугата, респективно предоставяне на стоката. Текстът на правната норма се отнася само за момента на изискуемостта на данъка, но не и до самото събитие. И в случаите на авансово плащане е необходимо да е налице доставка на стока или услуга, за да е дължим данъка, като нормата на [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#) променя единствено момента на изискуемост на данъка, без да променя основанията, при които той е дължим/правната норма не предвижда авансовото плащане като достатъчно и единствено данъчно събитие, което да е основание за начисляване на ДДС. При авансово плащане следва да има последваща реална доставка на стока или услуга, защото в противен случай е налице единствено паричен превод, не и доставка. С оглед на това и предвид липсата на доказателства за реално осъществена доставка, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези процесни фактури, като е прел, че доставка изобщо липсва. Нещо повече- във фактурата с предмет-аванс по договор, липсва индивидуализация на договора по вид и стойност, самата фактура не отговаря на изискването за натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Не се представиха и никакви доказателства за наличие на товарителници, кантарни белжки, кой и как е осъществил транспортирането, като съгласно договорите това е следвало да стане от страна на продавача, а не на купувача. Издаването на данъчни фактури само по себе си не може да обуслови наличие на реално осъществена доставка, защото фактурата е първичен счетоводен документ, който отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие.

Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждаването на определени правни последици.

От доказателствата по делото се установява, че доставчикът [фирма] и жалбоподателя са сключили Договор за изкупване на слънчогледово семе от 29.09.2009 година ,по силата на който доставчикът в качеството на продавач поел задължение да продаде на ревизирането лице 1000 тона слънчогледово семе при изкупна цена 310 тона при изкупна цена 310 лева тон, срок на доставката не по-късно от 30.11.2009 година, стойността на договора възлиза на 310 000 лева без ДДС. Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя фактури -19 на брой/ подробно описани в РД и РА по № ,вид и стойност с предмет- аванс по сключените договори с общ размер на ДДС -178 187.21 лева и два броя ДКИ за периода- с предмет слънчоглед. И в хода на ревизионното, и в хода на съдебното производство, жалбоподателят и тук не може да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по фактурите за аванси. Не се представиха доказателства, за това дали този доставчик е разполагал с необходимото количество слънчогледово семе,,за да осъществи доставката, къде, на кое място и с какви транспортни средства е осъществен превозът на стоката, доказателства за отделяне на съответното количество стоки от общото количество/ тъй като в случая се касае за родово определени вещи, кой е извършил претеглянето ,превоза и изобщо доказателства за реално осъществена доставка.Обстоятелството, че жалбоподателят е осъществил последваща реализация на стоки , не може да доведе до извода , че именно стоките са доставени от този доставчик. Следва да отбъде отбелязано, и тук ,че за да възникне правото на данъчен кредит, то следва да са налице ,всички предвидени в закона условия и липсата на която и да е от тях води до отказване право на данъчен кредит. Отново тук следва да бъде подчертано ,че правото на данъчен кредит не произтича само от издаването на фактура, а от извършена облагаема доставка или авансово плащане по облагаема доставка, каквато в случая не е налице. Обстоятелството ,че този доставчик надлежно е осчетоводил издадените фактури и е взел съответните стопански операции , както и последващата реализация на стоките от страна на жалбоподателя, не може да доведе до извода ,че този доставчик е разполагал с необходимото количество слънчогледово семе, което реално да е предоставил на жалбоподателя ,който пък от своя страна впоследствие да е продал на други лица.С оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит и по тези фактури, в общ размерна на 178.187.21 лева.

Между този доставчик и жалбоподателя е сключен и Договор от 03.09.2009 година ,по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да изпълни строително- монтажни работи- СМР на обект Д., стопанисван от жалбоподателя на стойност 340 500 лева без ДДС, уговорено е, че количествено стойностната сметка ще бъде договорена допълнително от страните,краен срок на изпълнение 30.11.2009 година, като жалбоподателят поел задължение да заплати авансово сума от 408 600 лева/ т.е цялата сума, в срок до 31.10.2009 година, която сума включва разходи за изпълнението и материали към момента на сключване на договора. Към договора е приложен протокол за извършени СМР от 09.10.2009 година – вътрешно боядисване, КПП, външна мазилка , трафопост, покривна изолация, подова настилка, ламиниран бетон, изкопни работи и извозване, полагане силов кабел, вътрешно боядисване на склад бензиностанция и други ,детайлно посочени в протокола.Към договора е приложен и двустранно подписан протокол ,в който са отразени приетите и изпълнени СМР от 30.10.2009 година. Нито в хода на ревизионно, нито в хода на съдебното/ като този доставчик не е намерен от страна на вещото лице,изготвило съдебно-счетоводната

експертиза, се представиха доказателства за наличие на строителни книжа, документи, удостоверяващи извършените СМР, доказателства за наличие на персонал у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките/ като той няма назначени лица на трудов договор или пък нает по граждански такъв, извършването на услугите, кой ги е осъществил/, има ли превъзлагане на услугите от този доставчик на други лица, какви ресурси са използвани, какви разходи са направени за тях, а от представения договор не може да се установи на кой обект е следвало да бъдат извършени СМР, липсва приложена и изготвена количествено-стойностна сметка и с оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е приел, че в случая липсва реално осъществена услуга, а от там и липса на данъчно събитие. Издаването на данъчна фактура само по себе си не може да обуслови наличие на реално осъществена услуга, а заплатеният аванс по договора, не може да доведе до реална услуга, извършена от този доставчик и съвсем правилно органът по приходите е приел, че данъкът е начислен без основание.

От доказателствата по делото се установява, че между доставчика [фирма] жалбоподателя е сключен договор за извършаване на СМР, по силата на който доставчикът поел задължение да извърши СМР на Д., стопанисвани от възложителя Ф. корифи" АД в размер на 757 000 лева, като е договорено, че видовете СМР и количествено-стойностната сметка ще бъдат уточнени допълнително, изпълнителят поел задължение да осигури средства за финансиране на „Ф. Корифи“, а последният да заплати авансово на изпълнителя сумата от 908 400 лева в срок до 15.11.2009 година. За осъществяване на доставката, в полза на жалбоподателя са издадени 9 броя данъчни фактури с предмет аванс по договор с обща стойност на ДДС – 151 400 лева. Отново и по отношение на този доставчик, нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното, се представиха доказателства за строителни книжа и документи, за мястото и обекта, където са извършени СМР, количествено-стойностна сметка на отделните видове СМР, кой и как е осъществил видовете СМР/ при положение че, този доставчик не е разполагал с необходимия ресурс, къде и кога са извършени СМР. Този доставчик не е намерен и от страна на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза. Обстоятелството, че доставчикът и жалбоподателят са осчетоводили процесните фактури в счетоводството си, не може да доведе до извода, че е налице реално осъществена доставка. Отново твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че в случая се касае за авансови плащания, които са заплатени, при казаното по-горе по отношение на другите доставчици е неоснователно- при авансово плащане законодателят е посочил изискуемост на данъка, но това само по себе си не води до реално осъществена доставка и самото авансово плащане не може да води до извод за реално осъществена доставка.

О. доказателствата по делото е видно, че между този доставчик и жалбоподателя са сключени и договори за изкупване на слънчогледово семе от 31.08.2009 година, от 10.11.2009 година, от 02.07.2009 година и от 01.08.2009 година, от 23.09.2009 година за покупко- продажба на различни видове семена- слънчоглед, царевица, торове, препрати за растителна защита. Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя фактури -7 броя / подробно описани по №, вид и стойност в РА с предмет авансово плащане. Обстоятелството, че са подписани приемо-предавателни протоколи, не може да доведе до извода, че е налице реално осъществена доставка, нито пък от издадените фактури може да се установи към кой от договорите се отнасят авансовите плащания, няма доказателства този доставчик да е разполагал с необходимото количество зърнени култури, да е индивидуализирал същите по вид, количество и стойност, не се представиха доказателства за натоварването и разтоварването на количествата зърно,

кантарни бележки, кой и как е осъществил превоза на зърното ,от къде до къде е разтоварено/ при положение, че този доставчик не разполага с никакъв кадрови ресурс ,позволяващ му да осъществи доставките. Нещо повече дори- тъй като се касае за родово определени вещи, липсват доказателства за отделяне на вещите от общото количество, не се представиха доказателства за това къде се намира складовата база ,от която са натоварени. С оглед на това издаването на данъчни фактури само по себе си не може да доведе до реално осъществена доставка. Обстоятелството ,че този доставчик е осчетоводил процесните фактури в счетоводството си, налице е последваща реализация на продукцията от страна на жалбоподателя,не може да доведе до извода ,че именно този доставчик е осъществил доставките. Посоченият предмет- аванс по договор ,не индивидуализиран, фактурите не отговарят на количествено- стойностно изражение на стопанските операции, при което съвсем правилно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези фактури.

Доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури- 8 на брой- подробно описани в РД и РА, с предмет аванс по договор с общ размер на ДДС в-238 466.67 лева, като фактурите са във връзка със сключен договор за изкупване на слънчогледово семе от 02.12.2009 година , по силата на който [фирма] поел задължение да достави 2500 тона слънчогледово семе при изкупна цена 460 лева за тон и срок на доставката , не по- късно от 28.02.2010 година, като купувачът поел задължение да заплати авансово част от посочената сума на договора. Стойността на договора е в размер на 1150 000 лева с включен ДДС.

Отново тук и по отношение на този доставчик, жалбоподателят не представи доказателства за това къде е съхранявано слънчогледовото семе,кой е извършил транспортирането , кой е извършил разтоварването, респективно натоварването ,къде / в коя складова база е доставено, кои лица са били натоварени с извършването на товаро- разтоварните работи, налице ли отделяне на слънчогледовото семе/ тъй като се касае за родово определени вещи/ и собствеността върху тях преминава, след като се обособи съответното количество/, не се представиха нито кантарни бележи , нито пък други доказателства, сочещи,че този доставчик реално е осъществил доставката. Посоченото във фактурата- аванс по договор, не може да доведе до индивидуализиране на договора, респективно на това- до настъпило данъчно събитие и законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези фактури. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя,че по отношение на доставените количества сл. семе ,жалбоподателят е осъществил последващи продажби, защото на първо място, по делото не се съдържат доказателства, че именно този доставчик е доставил съответното количество на жалбоподателя. На второ място ,фактът че жалбоподателят е осъществил последващи доставки , не може да доведе до извода , че именно предметът на тези доставки е доставен то този доставки. Що се касае до невадения довод ,че на контрагентите на жалбоподателя- „К.” и „В. грейд”е признато право на данъчен кредит и са издадени А. и РА/ който факт, се потвърждава и от допълнителното заключение на вещното лице,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено и неоспорено от страните/ ,то този факт сам по себе си не може да доведе до реално осъществена доставка ,защото предмет на тези актове са взаимоотношенията / респективно доставката на стоки и услуги/ от страна на жалбоподателя,който е доставчик по тях, а не получател, каквото е процесният случай. Наред с това, издаването на А. и РА и само от факта, че е съставен на издателя на фактурата РА или А. и данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него данък върху добавената стойност ,не може да

доведе до извода , че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема доставка/ Решение от 31.01.2013 година по дела № C-642/11 и C-643/11 на С..

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да посочи на процесуалния представител на жалбоподателя, че съгласно Решение от 21.02.2006г. по дело C-419/02г. разширен състав на С. е посочено, че за да стане данъкът изискуем по авансово плащане, цялата релевантна информация, засягаща данъчното събитие, а именно бъдещата доставка или изпълнения следва вече да са известни, като същото становище е застъпено и в т.28 на Решение на С. от 19.12.2012г. по дело C-549/11. В конкретния случай липсва релевантна информация, засягаща данъчното събитие, тъй като не се установява по кой от договорите са издадени процесните фактури за авансово плащане/ както за доставката на зърнени култури по всички фактури от доставчиците М., така и за СМР. В този смисъл е и Решение от 18.07.2007г. по дело C-277/05г. на С.. Едно от основанията да не бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит при авансовите плащания в случая, дори и те да са извършени в действителност, е това, че доставката на стока не е индивидуализирана чрез всички необходими релевантни за данъчното ѝ облагане елементи. Както е посочено в т. 28 от решение на С. от 19 декември 2012 г. по дело № C-549/11 [фирма], за да бъде ДДС изискуем преди още стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т.е. бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно, в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане.

Още по-подробни съображения в тази насока са изложени в решение на С. от 21 февруари 2006 г. по дело C-419/02 В. Н. L. и G. D. L.. В т. 48 от същото е посочено следното: Втора точка на член 10, параграф 2 от Шеста директива предвижда, че когато е извършено предварително плащане, ДДС става изискуем, без да е осъществена все още доставката. За да стане данъкът изискуем в такава ситуация цялата релевантна информация, засягаща данъчното събитие, а именно бъдещата доставка или изпълнения следва вече да са известни и за това, в частност, както е отбелязал Генералния адвокат в точка 100 от своето Становище, когато е извършено предварително плащане стоките или услугите следва да бъдат точно идентифицирани; т. 49 Това заключение, още повече, се подкрепя от обяснителния меморандум към предложението за Шеста директива (Бюлетин на Европейските общности, допълнение 11/73, стр. 13), в което Комисията отбелязва, че когато са получени плащания преди данъчното събитие, получаването на тези суми дава основание за начисляването на данък, тъй като страните по сделката по този начин демонстрират своето намерение всички финансови последици от данъчното събитие да настъпят предварително; т. 50 В тази връзка, също не бива да се забравя, че доставката на стоките или услугите са предмет на ДДС, а не плащанията, направени за заплащане на тези доставки (виж Дело C-108/99 С. F. I. [2001] E. I-7257, параграф 17). A fortiori, плащания за доставка на стоки или услуги, които още не са ясно идентифицирани не могат да бъдат предмет на ДДС; т. 51 Съответно отговорът, които трябва да се даде на четвърти и шести въпрос трябва да бъде, че предварителните плащания от вида, който се разглежда в главното производство, при които са платени еднократни суми за стоки, които са описани общо по списък, който може да бъде променян по всяко време със споразумение между купувача и продавача и от които купувачът може вероятно да си избере някои стоки въз основа на споразумение, от което той едностранно може да се оттегли по всяко време, като при това му се възстановява неизползваната разлика от предплащанията, не попада в обхвата на втора точка от член 10, параграф 2 от Шеста директива.

В контекста на изложеното ,настоящата инстанция намира ,че ревизионният акт е

азконосбъразне, което предпоставя отхвърляне на предявената жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161,ал.1 ДОПК, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 56354 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт № 20001007173/02.03.2011 година, потвърден с Решение № 2287/16.12.2011 година на Директор на Дирекция” О.”.

ОСЪЖДА [фирма] ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ”ОБЖАЛВАНЕ И ДАНЪЧНО ОСИГУРИТЕЛНА ПРАКТИКА ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 56 354 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: